

Spectacol
realizat cu
sprijinul:

Familia
Maria
și
Ion
TUDOR

COZIA FOREST

TELEFONU', OMLETA ȘI TELEVIZORU'

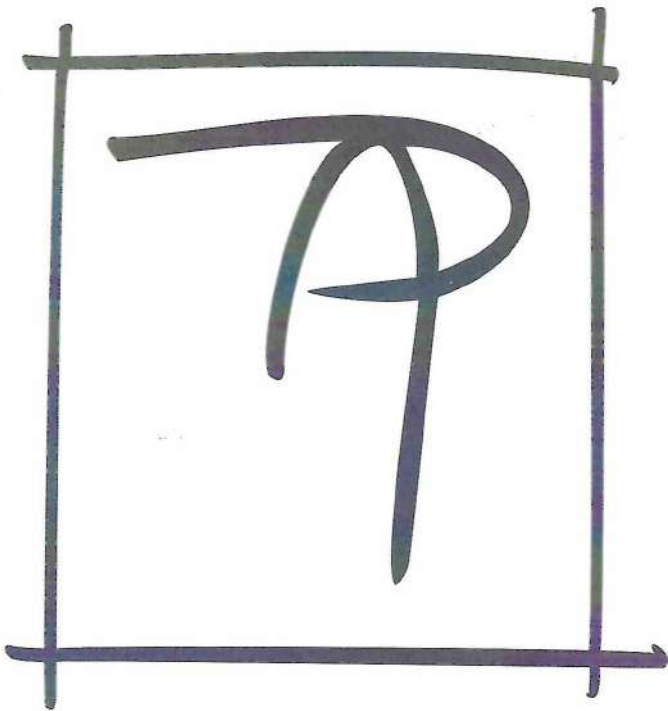

regia
ALEXANDRU DABIJA

**TEATRUL
ANTON
PANN**

STAGIUNEA 2006 - 2007

TEATRUL
ANTON
PANN

e-mail: teatrulantonpann@gmail.com
<http://teatrul.anton.pann.home.ro>

tel +4 0250 737320
fax +4 0250 731908

Teatrul Anton Pann este o instituție publică de spectacole
subvenționată de
Consiliul Județean Vâlcea

Alexandru Dabija

Cine spune povești? De obicei un pierde-vară, unul care nu știe să facă nimic, un palavragiu. Omul serios, tace și face. Ba chiar se încruntă când vremea se pierde cu prostii. Vremea trebuie umplută cu acțiuni, de pildă strângerea de bunuri. Chestia de neînțeles este că, după o vreme, moare. Moare și omul și palavragiul.

Însăși marea născocire, democrația, se bazează pe o pălăvrăgeală fără capete. Altminteri cum să țâșnească scânteia adevărului? Și adevărul ne e drag nouă la fel de mult ca minciuna.

Despre ce mai povestesc oamenii astăzi? Despre mâncare, călătorii, sănătate și despre ei înșiși. Și nu se mai cheamă povești, se cheamă ficțiuni. Și nu-i mai zice pălăvrăgeală, îi zice comunicare.

*Drept e că nu prea se mai povestește.
Se comentează.*

Povestea populară, spusă la ureche, fără numele autorului, nu are ambiția trăiniciei. Se obișnuiește cu nepăsarea și cu lungi perioade de uitare. Dacă se pierde, atâta pagubă.

Să spui o poveste, pe lângă plecarea spre alt tărâm, este un fel de a te strecura în timp și de a-l nega în aceeași clipă.

Orice mare operă dramatică, purtându-ne cu ea, desființează timpul în care plictiseala, paznic neobosit, ne readuce la momentul potrivit.

Vechea mașinărie a interesului dramatic are probabil o mare legătură cu această afirmare implicită, pe care o repetă mereu povestitorul, a faptului că stăpânește timpul.

În calitatea sa de neurolog, Oliver Sacks, mi-a spus că un om normal este poate acela care se dovedește în stare să-și istorisească propria sa poveste. Știe de unde vine (are o origine, un trecut, o memorie ordonată), știe unde se află (are o identitate) și crede că știe încotro se îndreaptă (își face planuri, dar la capăt așteaptă moartea). Este, așadar, instalat în mișcarea unei povești, este o istorie și se poate povesti.

[Jean Claude Carrière: *Cercul mincinoșilor* - prefață, Editura *Humanitas*, 1999]

Basmul aspiră, grație remodelării principiilor universului, de pildă prin suspendarea limitelor impuse în experiența curentă regnurilor, să acrediteze ideea că aproape totul este cu putință, excepția cea mai subliniată de la această axiomă rămânând doar faptul că răul este prin excelență trecător, iar binele triumfă totdeauna în mod necesar.

În basm și prin basm ne este îngăduit să percepem importanța uluitoarei intuiții desigur naivă, concretă, ateoretică, dar penetrantă și neașteptat anticipativă a paradoxelor proprii celor două repere referențiale supreme ale acestuia. Adică a paradoxelor universului și, mai cu seamă, ale gândirii, inclusiv, am spune, a tipului de paradox propriu unor elaborate atât de pretențioase și de recente precum acele propoziții care, fie că sunt taxate ca „adevărate”, fie că sunt taxate ca „false”, conduc inevitabil la contradicții. Tot astfel putem într-adevăr măsura, cât de cât la justa ei valoare, și uimitoarea intuiție de către discursul fabulos a căilor ieșirii din impasul paradoxelor prin sugerarea, implicită, embrionară, neconceptualizată, manifestă totuși, de logici modale, polivalente, redusă la alegerea uneia din două valori, „adevăr”, „neadevăr”.

TELEFONU', OMLETA ȘI TELEVIZORU'

Basme populare românești și o poveste poloneză

Distribuția:
(în ordinea poveștilor)

Cristian Alexandrescu

Bârnușca

Laurențiu Stratan

Ciorba de om

Doru Zamfirescu

Floacă-ntoarsă

Florin Beciu

Șarpele

Raluca Păun

Soarele

Ramona Drăgulescu

Fata POPII

Radu Constantinov

Cuția verde

Alina Mangra

Mortul

Vasile Marinoiu

acordeon și strigături

regia

ALEXANDRU DABIJA

Ateliere: **Marcela Bulagea, Constantin Turoiu, Vasile Tetea, Viorica Stamate**

Echipa tehnică de scenă: **Cristian Ologu, Robert Roiban, Vasile Duicu, Nicolae Popescu, Loredana Marinoiu, Mihaela Dumitrescu, Dana Dinică, Luminița Popescu, Iuliana Bercu**
Regizor de culise (șef echipă): **Vasile Marinoiu**

Premiera oficială

11 noiembrie 2006

TEATRUL ODEON, București
în cadrul **Festivalului Național de Teatru**

Durata spectacolului *1H 10 minute*

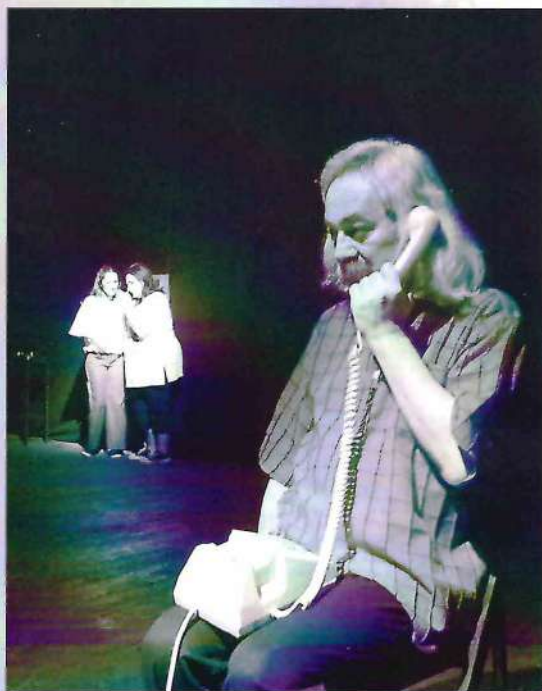
Director al teatrului
Adrian Roman

Stagiunea 2006 - 2007

Atare însușiri, în aspectul lor general, nu constituie un monopol al basmului românesc; ele se reîntâlnesc, în felurite versiuni, pe o arie culturală întinsă, în Europa, în Orientul Mijlociu și mai departe; putem deci afirma că ceea ce individualizează basmul românesc sunt, rafinamentele, remarcabile, în nuanțe.

Intrarea povestitorului în spațiul propriei narațiuni sparge, ironic, cadrele ficțiunii ducând coincident, poate nu întâmplător, cu cel mai pur spirit romantic la o deliberată confuzie între planurile existențiale. Aparent, diversele aliniamente se amestecă, granițele se volatilizează pentru o clipă, iar o adiere de zeflema umflă toate pânzele: cele evocate, cele ale auditoriului (pentru pretinsa naivitate cu care ar lua drept bune toate „întâmplările adevărate” debitate), cele ale naratorului însuși (întrupare, aici în amețitoarea succesiune, oscilatorie, sinusoidală, de substituiri de roluri la care asistăm, a păcălitorului păcălit, dar păcălit cu bună știință și jovialitate).

design program sala și fotografii
adrian roman

Ludicul triumfă astfel asupra gravului, demonstrându-ne răspicat că ne aflăm în prezența dominării din interior, a lumii evocate.

Texte din
[Viorica Nișcov: *A fost de unde n-a fost - Basmul popular românesc*, Editura Humanitas 1996]

Lui Dabija nu-i place lirismul național și descărcările frauduloase de intimitate; nu-i place emfaza, brutalitățile mitocănești și vârâțul unde nu-ți fierbe oala. Nu-i place trâncăneala valahă care adoarme spiritul și parada de erudiție care încurcă mințile ca să mascheze superficialitatea; nu-i place dezordinea, în niciuna din formele sale, de la cea vestimentară la praf, și de la cea a dosarelor la cea de pe scenă, (ca artă, nu ca teritoriu).

Nerăbdător și pasional, prin natura sa, este un răbdător și tenace ca un psihiatru profesionist când e vorba de problemele ale artistului, fie el actor, regizor ori scenograf. Are un desăvârșit respect față de regizorul confrate, însă are o sită cu ochiuri foarte dese cu care cerne artiștii de meseriași, domeniu în care judecățile sale, atunci când se hotărăște să le rostească, sunt extrem de tăioase.

Are un haz enorm, care vine din precizia spontană a diagnosticului, nu din gratuitatea jocului de cuvinte, și, chiar atunci când e mușcător, hazul acesta își păstrează în adâncul său o zonă de intimă toleranță.

E mai degrabă sceptic în privința celor omenești, cu toate că se poartă foarte amical cu toată lumea; are infinite părtene pentru amicitie, pe alii mai înalt, ori mai puțin (?), așezându-se foarte puțin și foarte fidel.

Miruna Runcan în volumul Cinci divane ad hoc, Editura Unitext, 1994

Mulțumiri...

Mulțumim **Doamnei Maria Tudor** pentru generozitate și înțelegerea importanței actului artistic...

Mulțumim **Domnului deputat Emilian Frâncu** pentru prietenia demonstrată față de teatrul nostru și sprijinul constant pentru proiectele artistice...

Mulțumim **Domnului Nicolae Barbu** (Cozia Forest) pentru ospitalitate și găzduirea asigurată Domnului Alexandru Dabija...

Mulțumim **Doamnei Rodica Șteflea** (Tipografia Conphys) pentru calitatea produselor tipografice și pentru susținerea actului de cultură...

Mulțumim **Doamnei Aura Constantinov** (director general Radioteleviziunea Vâlcea Unu) pentru prietenie și ajutorul constant de-a lungul anilor...

Mulțumim **Consiliului Județean Vâlcea, Domnului Dumitru Bușe**, pentru încrederea în Teatrul Anton Pann și tenacitatea demonstrată în a oferi curând prima **Casă a Teatrului** din județul Vâlcea...

Mulțumim **tuturor** celor care iubesc teatrul și, în mod special, Teatrul Anton Pann și care ne ajută în încercarea noastră de a oferi spectacole de calitate care să aducă puțină căldură într-o lume care devine tot mai rece...